

tično stane samo delo — prostovoljno seveda.

V Planinskem biltenu za leto 1988 je v besedi in sliki predstavljeno delo PD Delo iz Ljubljane z vsemi podrobnostmi. Kot dodatek je priloženo gradivo o lanski desetletnici pobratnja PD Delo in PD Grafičar iz Zagreba z vsemi podatki, ki so pomembni za kronista. Ta dodatek je sicer izšel tudi kot posebna publikacija.

Planinski bilten so uredili Jože Gasparič, Vlado Muc in foto odsek, natisnili pa so ga v 300 izvodih.

Knjižici za planinsko vzgojo

MK pri PZS je izdala Teze za tečaj za mladinske vodnike (II. izdaja, 1987, za interno uporabo). V uvodu je zapisano, da je to nova, dopolnjena izdaja z nekaterimi predmeti (temami); s primerjavo s prvo izdajo Teze programa letnih tečajev za mladinske vodnike (1982), ki vsebuje le 8 predmetov (tem), sedanja pa jih ima 14, je to mogoče ugotoviti. Tudi nekateri prvotni predmeti so dopolnjeni ali spremenjeni. Planinska oprema za zimske razmere je skoraj z enako vsebino in dopolnjena s slikovnim gradivom objavljena v Alpinističnih razgledih (št. 27/88).

V naši planinski organizaciji pišejo za vzgojne potrebe za PŠ, ki se sedaj pričinja že s cicibani (gradivo je že delno zbrano in bo v mapi, ki bo učenca spremljala od začetka do konca osnovne šole, listi se bodo vstavljali po letih — pripravlja MK), AŠ, PLV, pa morda še za koga (npr. GRS, sedaj nastaja priročnik za markaciste). Resnica je, da je nekaj predmetov za vse skupaj in bi jih bilo potrebno skupno dograditi in zapisati. Posebno enostavno bi to lahko zapisali s pomočjo kataloga znanj.

Hvaležna tema bi bila orientacija, ki je pomemben element pri vodenju izletov, vendar je vodniki ne znajo uporabljati, ker je v lepem vremenu ne potrebujejo (markirane poti) (Obvestila PZS, št. 13/85), ali pa zaradi novosti — orientacijskega teka. Hoji in tekmovanju (v planinski orientaciji ali orientacijskem teku) je skupna osnova orientacije. S pomočjo kataloga znanj (minimalne zahteve, osnovni standard znanja) bi lahko za vsak pojem določili, kako ga mora kdo obvladati ali pa mnogo natančnejše določili smotre in naloge učnih predmetov ter področij, zapisali globalne učne cilje in končno našli za vse tudi operativne učne cilje.

Ni bila nekoč za to ustanovljena KVIZ, ki jo sedaj menda ni več? Ne drobimo preveč moči; že tako je malo takih, ki so pripravljeni delati — ali pa jih je mnogo, pa jih ne znamo (nočemo?) koordinirati. Sedaj imamo le teze, ki jih je potrebno v praksi še preveriti, čeprav smo imeli o

tem že priročnik (1964) in program (1972). Vendar že same sedaj izdane teze vsebujejo snov (npr. bivak) in teze (npr. taborenje) ter celó katalog znanj in veščin.

O planinski vzgoji je sedaj izšla drobna knjižica (kot začasni učni pripomoček) izpod peresa dr. Silva Kristana. Obravnava vzgojo za planinarjenje in je lahko vir dragocenih podatkov. Razdeljena je na 25 poglavij, ki več ali manj obsegajo vsebine, potrebne za varno vodenje otrok v gore. Namenjena je bodočim učiteljem telesne vzgoje. Diplomant Visoke šole za telesno vzgojo (fakultetni študij), ki opravi izpit iz predmeta »športna turistika« najmanj z oceno prav dobro, ima pravico do naziva PLV, kot to določa pravilnik o PLV (čl. 10). Tako določilo je sprejela KVIZ na pobudo avtorja priročnika. Odbor za PLV je do sedaj dobil le eno samo tako vlogo. Knjižico je izdala Fakulteta za telesno vzgojo kot interno gradivo za slušatelje (Ljubljana 1988). Kupiti jo je mogoče med drugim v Mladinski knjigi na Titovi cesti v Ljubljani.

B. J.

društvene novice

In memoriam: Drago Podrenik

Upravni odbor PD Zagorje je v lanskem letu izgubil še enega svojega aktivnega odbornika-veterana. Zadnji dan v letu, ko se je že vse pripravljalo na prihod novega leta, smo se zbrali številni planinci in prijatelji, da se za

vedno poslovimo od Draga Podrenika. Pri zadnjem slovesu so bile prisotne tudi delegacije vseh zasavskih in posavskih PD s svojimi prapori. Ta množica je dokazovala, kako priljubljen je bil Drago.

Naš zadnji dan v letu in njegov poslednji dan med nami ni bil nič zimski. Pokojnik je zelo ljubil naravo, zato se mu je še zadnjikrat oddolžila. Za toliko se je prebudila, da smo se njegovi prijatelji planinci lahko poslovili s svežim gorskim cvetjem s pobočja Zasavske gore.

Z zadnje društvene seje pred tem žalostnim dnevom smo mu še poslali v bolnišnico pozdrave z edino željo, da se čimprej vrne med nas, toda naša želja se ni izpolnila. Ko se je sklenila njegova 71-letna življenjska pot, naj napravim kratek pregled njegovega uspešnega delovanja v našem društvu.

Že leta 1934 je postal član društva, v katerem je bil vnet planinec, smučar in sanjač, saj je takrat planinstvo povezovalo vse te dejavnosti. Pred vojno in po njej je bil dalj časa tudi aktiven športnik-telovadec, kar kaže na njegovo vsestransko delovanje. Ko je svoje vaditeljstvo prepustil mlajšim, je postal leta 1954 član upravnega odbora društva in začel z delom markacista. Leta 1957 je prevzel funkcijo načelnika tega odseka, ki jo je uspešno opravljal polnih 30 let. Iz zdravstvenih razlogov je moral to funkcijo prepustiti mlajšemu, ostal pa je član odseka do zadnjega dne.

Poleg tega je po svojih močeh sodeloval v številnih delovnih akcijah pri gradnji obeh naših sedanjih planinskih domov. Zanj je ostal v nepozabnem spominu 24. junij pred 15 leti, ko je postal prvi društveni praporščak, na kar je bil veskozi ponosen. S praporom se je udeležil mnogih planinskih slavij po Sloveniji in prisostvoval številnim poslednjim slovesom znanih planincev doma in v vsem Zasavju. Precej zaslug za vzorno pobiranje članarine na terenu v zadnjih 10 letih je tudi njegovih.

Bil je ves predan naravi in našim goram. Zelo dobro so mu bili znani vrhovi Julijcev, Karavank, Kamniških planin in Zasavskih gorá. Na vseh pohodih in srečanjih je s svojim humorjem vnašal prijetno počutje med planince. Značilno zanj je bilo, da je posebno mladim z znanim izrekom »kdor le more, naj gre v gore« vedno priporočal zdravo hojo v gorsko prirodo, zato je tudi vse svoje otroke vzgojil v pravem planinskem duhu.

Za svoje dolgoletno piodno sodelovanje

v PD Zagorje je prejel zlati znak MDO ZPD, srebrni in zlati znak PZS, srebrni znak PZJ in Knafeljevo diplomu.

Alojz Sajovic

In memoriam: Prof. Valentin Stante

13. januarja je dnevni tisk sporočil, da je v Celju v 91. letu starosti umrl Valentin Stante, profesor v pokoju. V času svojega službovanja (izza 1923/24) na celjski gimnaziji med obema vojnama je bil med vidno zavzetimi dejavniki Savinjske podružnice SPD, danes PD Celje.

Planinska kronika tistega časa pove, da je bila Stantetova zavzetost za skrb za naš gorski svet, izrecno pa za Logarsko dolino in Okrešelj, vzporednica znatnim prizadevanjem Savinjske podružnice SPD v smeri širšega odpiranja Logarske doline in njenega okolnega sveta zahtevam sodobnega planinstva in turizma. Omenimo le postavitev nekdanje Tillerjeve kočje (1925), kasneje še postavitev večjega in udobnejšega hotela (1931), vmes pa posredovanje Podružnice za redno avtobusno povezavo Logarske doline s Celjem in prenovno Frischaufovega doma na Okrešlju (1927—1930), ne nazadnje po večkratnih brezuspešnih poskusih nakup »planine Okrešelj in sosednega sveta, segajočega od kota Logarske doline do slemen in najvišjih vrhov« ter leta 1931 proglašenje te edinstvene krnice za narodni park... Kdo drugi je mogel biti tista leta boljši in skrbnejši gospodar celjskih postojank v tem planinskem predelu kot pokojni Va-

Prof. Stante med svojimi dijaki maja 1930 pred nekdanjo Tillerjevo kočjo v Logarski dolini

